

РІЖИХ Віктор Іванович (29. 07. 1933, м. Омськ, РФ — 13. 12. 2021, Київ) — живописець. Чоловік [Г. Неледві](#), батько *О. Рижих*. Народний художник України (2004). Академік НАМУ (2006). 1-а премія Республіканської виставки молодих художників (Київ, 1968), лауреат всесоюзних конкурсів портрета (Москва, 1977—78). Член НХСУ (1961). Закінчив Київський художній інститут (1958; викл. *В. Пузирков*, *К. Трохименко*). На творчій роботі. Працював у галузі станкового живопису; створював сюжетні композиції, пейзажі та натюрморти. Для неповторної живописної манери Р. характерні напружений експресивний мазок та висока культура малярства. Учасник всеукраїнських, всесоюзних, закордонних мистецьких виставок від 1959. Персональні — у Києві (1980, 1992, 1997, 2002—03, 2009—10), Москві (1982), Тбілісі (1983), Кутаїсі (Грузія, 1984), Чикаго (США, 1992), Жироні (Іспанія, 1995), Запоріжжі (2013). Деякі твори зберігаються в

Національному художньому музеї України (Київ), Національному музеї «Київська картинна галерея», Запорізькому, Миколаївському, Сумському, Луганському, Харківському художніх музеях, Державному музеї мистецтва Грузії (Тбілісі), Третьяковській галереї (Москва).

Основні твори

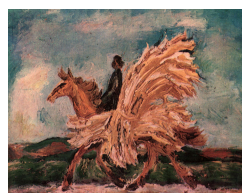
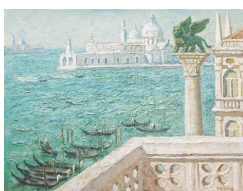
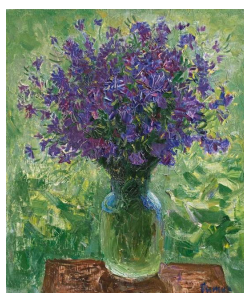
«Донбас» (1963), «Металурги» (1965), «Хокей», «Дослідники» (обидва — 1966), «Реліквії Бреста» (1968), «В порту» (1971), «Інтерклуб» (1972), «Музика» (1975), «Пошук» (1977), «Художники» (1978), «Київський футбол», «Старовинний романс» (обидва — 1979), «Вокзал» (1981), «Аеропорт» (1984), триптих «Мирні контакти» (1985), «Художник та модель. 20 сторіччя», «На Капітолії» (обидва — 1990), «Канал Гранде» (1991), «Арль» (1992), «Форт у Марселі» (1995), «Сванетія» (1996), «Жирона» (1997, 1999), «Натюрморт» (2000); портрети — художника Р. Багдасарова (1977), «Автопортрет» (1984), актора К. Степанкова, кібернетика В. Олександрова (обидва — 2001); серії — пейзажів: «Прованс» (1991—93), «Озера Черкащини», «Спогади про Париж» (обидві — 1994); натюрмортів (2001—04).

Рекомендована література

1. Віктор Рижих: Альбом. К., 1986;
2. Фрагменти вічності. В. Рижих // Образотворче мистецтво. 2003. № 1;
3. Сом-Сердюкова О. Віктор Рижих (До 70-річчя від дня народження) // Мист. обрії'2003: Альм. К., 2004;
4. Катаєва М. Пішов з життя знаковий київський художник Віктор Рижих // Веч. Київ. 2021, 14 груд.

[О. М. Петрова](#)

Фотоілюстрації

Бібліографічний опис:

Рижих Віктор Іванович / О. М. Петрова // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2023. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-879620>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).